

MANÉN SOTA LA PLUJA

JOSEP MARIA SOLÀ

El passat 7 i 8 de juliol va tenir lloc la vint-i-dosena edició de les Nits Culturals de Sant Pere Sallavinera, una cita obligada per a tots els melòmans (de música clàssica, esclar) de la Catalunya central. Els fets que van ocórrer la nit del dissabte són, però, tan insòlits i meravellosos que val la pena de fer-ne la crònica i alhora considerar-los una mena de «prova de foc» que ve a confirmar el que molts ja intuïem: allò que succeeix a Sant Pere al llarg d'un cap de setmana de juliol un cop l'any és un miracle pur i absolut.

Tot va començar amb la descoberta sensacional d'aquest compositor, violinista virtuós i nen prodigi anomenat Joan Manén (1883-1971), per a força de nosaltres un desconegut. L'apassionada i prolixa presentació de Xavier Chavarría va donar pas a una primera part protagonitzada per l'excel·lent pianista Daniel Blanch (president i fundador de l'Associació Joan Manén) i la violinista polonesa Kalina Macuta, d'un vir-

tuosisme similar a l'autor de les peces que interpretava meravellosament. Al mig de l'última peça de la primera part, van començar a caure les primeres gotes d'aigua.

De seguida es va tapar el piano de cua i, seguint les indicacions del presentador Lluís Colom, el públic es va dirigir a l'espai de les carpes (novetat d'enguany) per fer la copa de cava. Quan la pluja es va convertir en xàfec, i davant el risc que l'aigua entollada sobre les carpes ens caigués al damunt, vam córrer a aixoplugar-nos als portals de les cases que rodegen la Plaça. Dins, molls com a gallines, algú va repartir carquinyolis i més cava. Regnava un ambient de complicitat, dolça paciència i harmonia.

Dalt de les escales de la casa-camerino, Daniel Blanch va manifestar que volia prosseguir el concert; una noia meteoròloga va pronosticar que n'hi havia per mitja hora, de pluja. La pluja va parar al cap de mitja hora, efectivament. Pianista i celista (excels Romain Garioud), es van dirigir cap a l'escenari mentre alguns veïns n'escombraven l'aigua. Sí que hi va haver una part del públic (amb paraigua de mà) que ja havien retornat a les respectives cases, però la majoria ens vam quedar, vam tornar a ocupar els seients (tot donant la volta als coixins) i, malgrat un ensurt en què va semblar que tornava a ploure, vam gaudir, feliços i extasiats, d'una segona part de concert tan magnífica com la primera, amb una darrera peça interpretada per

tots tres (piano, violoncel i violí): la sardana «El cavaller enamorat», i un bis de Manuel de Falla. El públic els va aplaudir drets, i donant-los les gràcies.

La cosa s'hagués pogut acabar com el rosari de l'aurora: tothom cap a casa i fins a una altra! Però no va ser així: la ferma decisió del pianista i acompanyants, la resolució de l'organització de les Nits, la col·laboració hospitalària de tots els veïns de la Plaça, i també la fidelitat d'un públic a qui no li va importar ni mullar-se ni esperar-se, van tornar a produir el miracle de les Nits, perquè se l'acabessin de creure els més agnòstics, si és que feia falta. Gràcies a una felicitosa conjunció d'elements, i malgrat les inclemències meteorològiques, el dissabte 8 de juliol passarà a la història de les Nits i de la cultura d'aquesta Catalunya central: es va superar una mena de «prova de foc» amb escreix; músics, organització i públic van demostrar una maduresa admirable i una qualitat altíssima. Per tot això que vam viure, ens traiem el barret i cridem fort: «Llarga vida a les Nits Culturals de Sant Pere!».